

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **T. H.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. KUZL-70471/2017, sp. zn. KUSP-70471/2017/DOP/Mu, ve znění opravného usnesení ze dne 18. 7. 2018, č. j. KUZL-42287/2018, sp. zn. KUSP – 26143/2018/DOP/Mu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2019, č. j. 33 A 11/2018 – 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný k odvolání stěžovatele změnil rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž (dále též „Městský úřad“) ze dne 11. 9. 2017, č. j. MeUKM/060299/2017, sp. zn. MeUKM/012791/2016 361-76 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupcích“) v části vymezení skutkové věty a odkazu na dotčená ustanovení právních předpisů ve výroku II. a ve výroku o uložení pokutě. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání stěžovatele zamítl.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 13. 2. 2016 v 12:59 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, RZ: X, s přívěsným vozíkem, RZ: X, v obci Břest na silnici č. I/55 ve vzdálenosti 121,2 metrů od domu č. p. X ve směru jízdy na obec Hulín, přičemž nerespektoval rychlost stanovenou pro daný úsek 50 km/h, kdy mu byla hlídkou Policie ČR DI Kroměříž prostřednictvím silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI naměřena rychlost jízdy 71

km/h, tedy při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 68 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 18 km/h, při řízení u sebe neměl osvědčení o registraci vozidla – přívěsného vozíku RZ X a porušil povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem (§ 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu).

[3] Opravným usnesením ze dne 18. 6. 2018, č. j. KUZL-42287/2018, sp. zn. KUSP-26143/2018/DOP/Mu, žalovaný opravil zřejmou nesprávnost spočívající v chybě v psaní ve svém rozhodnutí tak, že ve výroku I. odst. druhý nahradil odkaz na § 6 odst. 12 odkazem na § 6 odst. 11 zákona o silničním provozu.

II. Posouzení krajským soudem

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku rozčlenil pro větší přehlednost argumentaci stěžovatele do několika oddílů. Nejprve se zabýval namítanou prekluzí. Zdůraznil, že jde o typovou námitku, která byla již v minulosti uplatňována v jiných věcech a k níž se opakovaně vyslovil i NSS tak, že dotčenou změnu právní úpravy ohledně zániku odpovědnosti za přešůpek lze aplikovat již na přešůpky spáchané po dni 1. 10. 2015. Důvodem je skutečnost, že čl. I bodu 6 zákona č. 204/2015 Sb. je zařazen mezi výjimky, na které se vztahuje dřívější nabytí účinnosti daného právního předpisu. Blíže k tomu odkázal na rozsudky NSS ze dne 18. 9. 2018, č. j. 2 As 168/2018 - 24 a ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 - 42.

[5] Stejně závěry platí i pro námitku zániku odpovědnosti za přešůpek podle nové právní úpravy. Pro přerušení běhu lhůty bylo relevantní právní skutečností zahájení řízení, vydání rozhodnutí o přešůpku či doručení příkazu bez ohledu na to, zda bylo rozhodnutí žalovaným zrušeno. Tato okolnost má vliv jen na posouzení objektivní lhůty k projednání přešůpku, která byla v nyní souzené věci dodržena.

[6] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkami týkajícími se vad výroku a změny právní kvalifikace. Z formulace prvostupňového rozhodnutí v kontextu skutkových okolností plyne, že stěžovateli je kladeno za vinu porušení více povinností řidiče. Použití jednotného čísla prvostupňovým orgánem nemůže v tomto směru vyvolat důvodnou pochybnost. Správní orgán prvního stupně kladl stěžovateli za vinu, že neměl při sobě osvědčení o registraci vozidla (dále jen „ORV“). Žalovaný spatřoval naplnění znaků skutkové podstaty přešůpku až v tom, že stěžovatel ORV na výzvu policistů nepředložil. Nejde však o překvapivé rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů vycházely ze stejných skutkových závěrů a žalovaný pouze reflektoval skutečnost, že postihnout lze jen nepředložení ORV.

[7] Stěžovatel v žalobě neupřesnil, v čem mu mělo být znemožněno řádné vedení obhajoby, když oba správní orgány pracovaly i s jeho skutkovou verzí a kvalifikovaly ji jako tentýž přešůpek, byť s odkazem na porušení jiných, avšak souvisejících povinností řidiče. Ve výroku rozhodnutí o přešůpku nemusí být uveden odkaz na ustanovení rozhodná pro výměru správního trestu. Podstatné je, že tato kritéria byla při stanovení sankce posouzena. Obdobné závěry platí i pro stanovení výše náhrady nákladů správního řízení.

[8] Účelovými shledal krajský soud námitky stěžovatele týkající se pochybností o totožnosti a ověření použitého rychloměru. Stěžovatel namítal, že mu nebylo policisty během kontroly umožněno, aby si rychloměr a ověřovací list prohlédl. K tomu navrhl provedení důkazu ohledáním a výsledkem svědků - spolujezdců. Krajský soud i k této námitce upozornil, že jde o typovou argumentaci, opakovaně používanou v přešůpkových věcech zastupovaných

pokračování

v záhlaví uvedeným zástupcem stěžovatele. Totožnost použitého rychloměru je vyvrácena ověřovacím listem a záznamy o přestupcích, ve všech těchto dokumentech je uvedeno výrobní číslo měřidla UX 018191. Tvrzení stěžovatele o zabránění kontroly rychloměru policisty vyvrací úřední záznam i oznámení o přestupku, které navíc stěžovatel odmítl podepsat. Ostatně zástupci stěžovatele nic nebránilo se na tuto okolnost předvolaných svědků dotázat, což však neučinil.

[9] Ve vztahu k provedenému měření rychlosti stěžovatel zpochybnil vyjádření společnosti ATS – Telcom Praha a. s. ze dne 10. 8. 2016, které nebylo dle jeho názoru vydáno neustrannou a odborně způsobilou osobou. I u této námitky krajský soud poznamenal, že jde o opakovaně používanou, typovou námitku, která kromě spekulativního tvrzení navíc ani není založena na žádných relevantních argumentech či podkladech. Uvedená společnost je prodejcem certifikovaných měřících přístrojů nepochybně znalou jejich funkcí i technického vybavení a její vyjádření již bylo v minulosti soudy jak z hlediska věrohodnosti, tak z hlediska odbornosti akceptováno. Krajský soud nevidí důvod, proč se od této ustálené praxe odchylovat.

[10] K argumentaci ohledně správnosti provedeného měření (nedodržení nenulového úhlu a tzv. slip efekt) uzavřel, že s ohledem na uplatnění zásady omezené materiální pravdy byly správní orgány povinny zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, což učinily. Z vyjádření společnosti ATS – Telcom Praha a. s. (odkaz na algoritmus „error trapping“), ze záznamu o přestupku, výpovědi policisty Švece a fotodokumentace založené ve správním spise plyne, že měření proběhlo podle návodu k obsluze.

[11] Stěžovateli je kladeno za vinu spáchání přestupku spočívajícího v řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu. Z povahy věci jde o obtížně zachytitelné jednání, pozorovatelné pouhým okem. Nelze proto považovat za problematické, že správní orgány neprováděly další dokazování, neboť v úvahu připadaly pouze svědecké výpovědi zasahujících policistů, které byly provedeny, a případně spolujezdců, kteří se však opakovaně k podání svědecké výpovědi nedostavili. Oba policisté shodně vypověděli, že stěžovatel při příjezdu ke stanovišti policie nebyl připoután a že bezpečnostní pás visel na sloupku vedle řidiče. Podle konstantní judikatury jsou výpovědi policistů obecně považovány za věrohodné a ani v projednávané věci nedošlo k jejich zpochybnění. Drobné rozpory týkající se barvy oblečení stěžovatele jsou vlivem několikaměsíčního odstupu výpovědi od okamžiku spáchání přestupku zcela přirozené a nemohou mít vliv na věrohodnost jinak zcela konzistentních výpovědí.

[12] Podle ustálené judikatury navíc není ani podstatné, zda si stěžovatel odepnul pás až před zastavením vozidla, jak namítal. Jeho povinností je být připoután až do ukončení jízdy. Navíc toto tvrzení ani neplyne z provedených důkazů. Z těch naopak plyne, že stěžovatel na výzvu policistů nepředložil ORV přívěsného vozidla. Pro posouzení viny není podstatné, zda jej ve vozidle hledal či nikoliv.

[13] K námitkám týkajícím se zákonnosti a zdůvodnění výše uložené pokuty krajský soud uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obsahují podrobné úvahy reflektující jak polehčující, tak přitěžující okolnosti. Za rozhodnou nelze v této souvislosti považovat dobu od spáchání přestupku či délku správního řízení, která bývá ovlivněna složitostí případu a často i obstrukčními praktikami některých zmocněnců. Náhrada nákladů správního řízení nemá sankční charakter a nemůže ani být polehčující okolností. Stejně tak nemůže být polehčující okolností bodový postih.

[14] Stěžovatel nijak nekonkretizoval ani nezdůvodnil námitku zákazu dvojího přičítání. Je mu kladeno za vinu spáchání tří přestupků, přičemž řízení vozidla bez použití bezpečnostního

pásu je dle judikatury NSS koncipováno vždy na principu zavinění formou vědomé nedbalosti. U přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je krajský soud na rozdíl od správních orgánů názoru, že je lze spáchat i ve formě nevědomé nedbalosti. Pro posouzení věci je nicméně podstatné, že pro uznání viny postačuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, přičemž v rámci úvah o výši pokuty byla subjektivní stránka hodnocena jako polehčující okolnost a k uložení pokuty na horní hranici sazby došlo zejména s ohledem na místo, čas a počet spáchaných přestupků. To správní orgány přezkoumatelným způsobem zdůvodnily.

[15] Rozhodnutí byla vydána již za účinnosti nového přestupkového zákona, pročež bylo na místě zkoumat, zda nejsou splněny podmínky pro mimořádné snížení pokuty. Podle judikatury NSS není povinností správního orgánu tyto úvahy výslovně uvést. V projednávané věci byla pokuta uložena na samé hrozní hranici zákonné sazby, z čehož lze dovodit, že správní orgány neshledaly pro takový postup důvod.

[16] Ve vztahu k požadované anonymizaci rozhodnutí, jakožto běžné součásti žalob podávaných zástupcem v projednávané věci, odkázal krajský soud na konstantní judikaturu NSS k této námitce.

III. Obsah kasační stížnosti

[17] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Podle jejího obsahu je patrné, že uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[18] Krajský soud nesprávně a nedostatečně podrobně posoudil, jaký vliv měla jednotlivá kritéria na konečnou výši sankce. Není ani zřejmé, jakým myšlenkovým postupem ke svým závěrům dospěl. Výtky proti odůvodnění výše sankce vycházejí z judikatury NSS, konkrétně z rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 - 63, dle kterého musí správní orgán podrobně a přesvědčivě odůvodnit, k jakým hlediskům přihlédl a jaký to mělo vliv na výši sankce. V tomto směru je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[19] Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že správní rozhodnutí obsahují *podrobné úvahy reflektující jak polehčující, tak přitěžující okolnosti případu*. Správní orgán až na dva případy (souběh přestupků, EKŘ) neuvedl, zda jde o polehčující, či přitěžující okolnost, neuvedl ani váhu jednotlivých kritérií. K tomu stěžovatel odkazuje na několik rozhodnutí NSS zabývajících se povinností správních orgánů zohlednit kritéria, která zákon s výší sankce spojuje.

[20] Došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť správní orgány stěžovateli kladly k tíži i skutečnosti neodlučitelné od naplnění znaků daných přestupků. S touto konkrétní námitkou se krajský soud v podstatě vůbec nevypořádal, označil ji za obecnou a i tím zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Považoval-li krajský soud tuto námitku za příliš obecnou, měl stěžovatele vyzvat k jejímu upřesnění. K tomu odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 105/2009 - 92. Uvádí, jak by argumentoval, pokud by jej krajský soud k doplnění žalobního bodu vyzval.

[21] Krajský soud se nevypořádal ani s odkazy stěžovatele na přílehu judikaturu, konkrétně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, č. j. 46 A 119/2013 - 42, dle něž nelze skutečnosti pravidelně se opakující při naplnění určité skutkové podstaty považovat za polehčující či přitěžující okolnost. K tomu doplňuje odkaz na rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52.

pokračování

[22] K porušení zákazu dvojího přičítání došlo, neboť stěžovateli bylo kladeno k tíži i to, že rychlost přeskočil v obci, což je znakem skutkové podstaty přestupku. Stejně tak je absurdní klást mu k tíži skutečnost, že při překročení rychlosti dojde k prodloužení brzdné dráhy vozidla.

[23] Stěžovatel nerozumí úvaze krajského soudu týkající se zohlednění hodnoty překročení rychlosti ve vztahu k hranici dané skutkovou podstatou, když žádný ze správních orgánů toto kritérium nepoužil. Krajskému soudu nepřísluší posuzovat, zda byla pokuta uložena v přiměřené výši, má posoudit zákonnost postupu správních orgánů.

[24] Dle judikatury mají být průtahy v řízení zohledněny při výměře výše sankce v podobě snížení pokuty. To platí i ve složitých případech. V projednávané věci docházelo k průtahům v řízení bezdůvodně výhradně na straně správních orgánů, kterým se opakovaně nedařilo vydat zákonné rozhodnutí. Úvaha krajského soudu o obstrukčních praktikách některých zmocněnců je nepřezkoumatelná, stěžovateli nelze klást k tíži jednání jiných osob v jiném řízení, v projednávané věci k tomu totiž nedošlo, ostatně soud to ani netvrdí.

[25] Krajský soud se nezabýval ani námitkou, že plynutím času klesá závažnost spáchaného přestupku. Stěžovatel trvá na tom, že tuto okolnost nezohlednily ani správní orgány a jejich rozhodnutí jsou proto nezákonná.

[26] Krajský soud uvedl, že zavinění formou nevědomé nedbalosti bylo stěžovateli kladeno ku prospěchu jako polehčující okolnost (bod 66 rozsudku krajského soudu), to však z rozhodnutí správních orgánů neplyne. Správní orgány vyměřily stěžovateli sankci mj. s ohledem na zavinění formou vědomé nedbalosti. Krajský soud naopak ve shodě se stěžovatelem dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by přestupky zavinil touto formou nedbalosti a naopak se přiklonil k možnosti zavinění formou nevědomé nedbalosti. Nesprávně však toto pochybení neshledal jako důvod pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost. Stěžovatel upozorňuje, že z judikatury Ústavního, Nejvyššího a Městského soudu v Praze plyne, že pokud správní rozhodnutí vycházejí z nesprávného závěru o zavinění, jsou taková rozhodnutí nezákonná, resp. nepřezkoumatelná.

[27] Krajský soud nedovoleně „domyslel“ úvahu správních orgánů a vyšel ze závěru, že při spáchání daných přestupků postačuje i zavinění z nedbalé nevědomosti, což bylo zohledněno jako polehčující okolnost. To však z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze zjistit. Krajský soud měl proto správní rozhodnutí zrušit, aby správní orgány mohly řádně odůvodnit, prokázat a zohlednit závěr o zavinění stěžovatele.

[28] Navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[29] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[30] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[31] Námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu NSS neshledal důvodnou. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou natolik závažnou, že se jí soud zabývá

z úřední povinnosti, i bez výslovného uplatnění takové námitky v kasační stížnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný až za předpokladu, že jde o rozhodnutí srozumitelné a je z něj seznatelné, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. Z ustálené judikatury kasačního soudu lze zmínit například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 As 73/2013 - 79.

[32] Shora uvedené však neznamená, že krajský soud musí za všech okolností vyslovit podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka, reagovat jednotlivě na každou předloženou listinu či jiný důkaz. Rozsah povinnosti soudu odůvodnit své závěry musí být naopak posuzován s ohledem na okolnosti každého konkrétního případu. Opačný postup by totiž mohl vést až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům, které by byly v rozporu se zásadou efektivy a hospodárnosti řízení. Po soudu je na místě požadovat, aby se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Takové vypořádání se se základními námitkami může v některých případech, s přihlédnutím k okolnostem projednávané věci, konzumovat dokonce i odpověď na přímo související námitky (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2018, č. j. 9 Azs 256/2018 - 45).

[33] V nyní projednávané věci krajský soud této své povinnosti dostál. Vypořádal všechny okruhy námitek, které stěžovatel v žalobě vznesl a vyjádřil tím ucelený právní názor, který může NSS přezkoumat.

[34] Z předložených správních spisů soud zjistil následující skutečnosti. Na základě oznámení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Kroměříž, č. j. KRPZ-17794-6/PŘ-2016-150806-JMA, ze dne 13. 2. 2016 o přestupku, zahájil Městský úřad dne 17. 3. 2016 řízení o přestupku blíže vymezeném v odst. 2 tohoto rozsudku se stěžovatelem. V rámci ústního jednání konaného dne 11. 4. 2016 vypověděli svědci – zasahující policisté nstržm. S. a nstržm. Š., že měření rychlosti prováděl v dané věci nstržm. Š., který rovněž vozidlo řízené stěžovatelem zastavoval a se stěžovatelem dále přestupek řešil. Oba shodně vypověděli, že stěžovatel nebyl při zastavování vozidla připoután bezpečnostním pásem a že kontrola technického stavu vozidla byla provedena vizuálně. Stěžovatel se v průběhu řízení před Městským úřadem obsáhle vyjádřil k podkladům rozhodnutí, zejména rozporoval správnost měření rychlosti, výpověď svědka S. stran nepřipoutání se bezpečnostním pásem a nepředložení ORV přívěsného vozíku, které údajně ve vozidle našel až poté, kdy policisté provedli lustraci a odmítli jeho předložení jako opožděné. Na podporu svých tvrzení navrhl, aby správní orgán vyslechl další svědky – spolujezdce stěžovatele. Na den 6. 6. 2016 byly k ústnímu jednání tyto osoby předvolány, všechny se však z jednání omluvily. Městský úřad si k vyjasnění některých technických aspektů měření rychlosti vyžádal stanovisko společnosti ATS – Telcom Praha a. s. Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. MeUKM/012791/2016 361 – 76, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání výše uvedených přestupků z nedbalosti, a za to mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. K odvolání stěžovatele žalovaný toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Vytkl mu zejména, že nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť se opakovaně nepokusil předvolat stěžovatelem navržené svědky, ani nevyužil jiných možností daných mu právními předpisy (předvedení, uložení pořádkové pokuty), aby zajistil jejich výpověď.

[35] Městský úřad se následně pokusil znovu předvolat všechny navržené svědky, ti se však bez omluvy k ústnímu jednání nedostavili. Za to jim byla uložena pořádková pokuta a bylo vydáno nové rozhodnutí o přestupku, jímž byl stěžovatel opět uznán vinným, a byla mu uložena

pokračování

pokuta 2 300 Kč. Proti tomuto obsáhlému rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, rozhodnutí o něm je předmětem přezkumu v nyní souzené věci.

[36] Stěžovatel v kasační stížnosti nerozporuje zjištěný skutkový stav, jeho námitky se soustředí výhradně na pochybení správních orgánů, resp. krajského soudu, týkající se náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Ve vztahu k uložené sankci namítá pochybení ve výši uložené pokuty, neuvedení kritérií určujících pro stanovení její výše, nezohlednění délky řízení a porušení zákazu dvojího přičítání, dále pak nesprávné posouzení otázky zavinění, zejména hodnocení zavinění formou vědomé nedbalosti jako přitěžující okolnosti.

[37] K prvnímu okruhu námitek týkajících se odůvodnění výše uložené sankce uvádí soud následující. Podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), se *[p]ři určení druhu sankce a její výměry přiblížne ke závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pobutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.* Kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích jsou demonstrativní, není ani třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich. Účelem § 12 odst. 1 zákona o přestupcích je dát správním orgánům možnost individualizovat ukládanou sankci tak, aby reflektovala okolnosti věci a nebyla svévolná ani pouze obecně odůvodněná (srov. obdobně rozsudek ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1 As 105/2019 - 36, bod 27). Pro posouzení požadavků přezkoumatelnosti stanovení výše sankce lze odkázat i na rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28, z něž plyne, že není dostatečné, pokud správní orgán pouze formálně vyjmenuje veškerá zákonná kritéria, ale je nutné tato kritéria individualizovat na posuzovanou věc.

[38] Za účelem zjištění, zda takové odůvodnění rozsudku krajského soudu ob stojí, je třeba posoudit, jak uloženou pokutu odůvodnil Městský úřad, resp. žalovaný. Na str. 30 svého rozhodnutí Městský úřad zhodnotil, že *„[p]řestupky byly spáchány při příjezdu obcí Břest, v obytné zóně a zóně obchodních provozoven, v odpoledních hodinách, v den pracovního klidu, tedy v době s minimálně střední hustotou provozu. Přitěžující okolností je také to, že se obviněný dopustil více jednání projednávaných ve společném řízení. Polehčující okolností, kterou v prvním projednávání přestupků správní orgán víceméně nezohlednil je to, že T. H. neměl v EKR v době spáchání přestupků záznam o žádném přestupku, poslední záznam je z roku 2013. Na základě tohoto a hodnocení jednání jako nedbalostního, snížil sankci pokuty z horní hranice zákonem stanoveného rozpětí“.* Žalovaný tyto úvahy potvrdil. Z rozhodnutí je tak patrné, že správní orgány jednotlivá kritéria shora požadovaným způsobem zhodnotily.

[39] NSS z žaloby zjistil, že námitka byla uplatněna velmi obecně. Krajský soud na ni sice reagoval poměrně úsporně, nicméně dostatečně. Správní orgány srozumitelně popsaly a zhodnotily relevantní skutečnosti, přičemž po správních orgánech nelze požadovat, aby ještě blíže (např. zmíněným procentuálním vyjádřením) konkretizovaly, jaký vliv jednotlivé skutečnosti měly.

[40] Tak vysoké nároky, jak stěžovatel požaduje, judikatura na odůvodnění sankce nikdy nekladla. Stěžovatel účelově vybírá z rozsudků týkajících se správního trestání takové právní názory, které – zcela vytržené z kontextu – zdánlivě aprobují názor, že odůvodnění výše sankce provedené Městským úřadem nepostačuje. Ve skutečnosti však tyto judikáty kritizovaly zcela odlišná a nesrovnatelně slabší odůvodnění, zpravidla takové, kde správní orgán prvního stupně k závažnosti správního deliktu neuvedl vůbec nic a odvolací správní orgán pouze bez dalšího konstatoval, že pokutu považuje „za zcela přiměřenou a odůvodněnou“.

[41] Rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 - 59, s nyní souzenou věcí srovnávat nelze. Stěžovatel vytrhává jednotlivé pasáže tohoto rozsudku z kontextu věci. V namítané věci, týkající se deliktu provozovatele taxislužby bylo odůvodnění pokuty ve výši 250 000 Kč velmi strohé. Odůvodnění v projednávané věci s pokutou ve výši 2 300 Kč je podstatně podrobnější. Obdobně lze argumentovat i ve vztahu k dalším stěžovatелеm zmíněným rozhodnutím NSS (rozsudky ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28, a ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23).

[42] Pro úplnost NSS podotýká, že § 12 zákona o přestupcích nestanoví správním orgánům ani povinnost důsledně odlišovat přitěžující a polehčující okolnosti. Postačí, když přezkoumatelným způsobem popíše, ke kterým skutečnostem při ukládání výše sankce přihlédl a ke kterým nikoliv (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016 - 36 či rozsudek ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017 - 34).

[43] Pokud jde o nezohlednění délky správního řízení, lze připomenout, že věc sice byla u správních orgánů projednávána dvakrát, nicméně zákonem stanovené lhůty byly dodrženy. Pokud správní orgány při určování výše sankce nezohlednily délku řízení jako polehčující okolnost, NSS souhlasí s krajským soudem, že se nejedná o pochybení. K této námitce lze blíže odkázat na již zmíněný rozsudek NSS č. j. 9 As 56/2019 - 28, konkrétně jeho bod 21, dle něhož by „tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení.“ Odkaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2011, č. j. 11 Kse 21/2009 - 84, týkající se kárného řízení ve věcech soudních exekutorů, tak rovněž není případný.

[44] Ze všech shora uvedených důvodů má Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem jednoznačně za to, že se správní orgány zabývaly vyměřením výše sankce ve všech ohledech v dostatečné míře.

[45] K námitce údajného porušení zákazu dvojího přičítání soud uvádí, že krajský soud nebyl povinen vyzvat stěžovatele k odstranění vad podání. Rozsudek č. j. 7 Afs 105/2009 - 92 se vztahuje k jiné situaci (zcela neprojednatelná námitka) a jeho závěry na nyní projednávanou věc nedopadají. Stěžovatel v žalobě blíže neuvedl, v jakých konkrétních skutečnostech porušení uvedené zásady spatřuje, jen odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, č. j. 46 A 119/2013 - 42, a jeho pasáž týkající se zohlednění intenzity porušení povinnosti. Na takto uplatněnou žalobní námitku krajský soud reagoval.

[46] Uložení sankce nebylo v projednávané věci v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání, neboť žádný ze znaků skutkových podstat přestupků správní orgány jako přitěžující okolnost nehodnotily.

[47] Krajský soud zcela správně poukázal, že spáchání přestupku spočívajícího v řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu je založeno na principu vědomé nedbalosti (viz rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46). Stejnou formu zavinění shledal Městský úřad i ve vztahu k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (rychlá jízda), krajský soud dospěl k závěru o možnosti zavinění i formou nevědomé nedbalosti. Judikatura NSS sice nedává jednoznačnou odpověď pro všechny situace, avšak v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem dovozuje spíše zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018 - 41, *jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle dovodit, že si pachatel na základě svých zkušeností a znalostí řidiče musel být*

pokračování

vědom tohoto protiprávního jednání (viz rozsudek ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 - 42, bod 31, dále srov. např. rozsudek ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017 - 54, bod 42, ve kterém NSS konstatoval, že pokud by si „stěžovatel nebyl vědom v uvedené situaci překročení rychlosti, patrně by nesplňoval ani kritéria pro obdržení řídičského oprávnění“). V tomto směru je třeba odůvodnění rozhodnutí krajského soudu upřesnit. Pro posouzení zákonnosti projednávané věci to však není určující.

[48] Z výroku rozhodnutí Městského úřadu jednoznačně plyne, že stěžovatel zavinil všechny tři přestupky nedbalostí. NSS již dříve judikoval, že je zcela dostačující, pokud správní orgán do výroku rozhodnutí uvede, zda byl přestupek spáchán úmyslně, či z nedbalosti. Konkrétní forma zavinění je důležitá především pro úvahy o výši sankce. Ostatně v projednávané věci zavinění formou nedbalosti hodnotil Městský úřad jako polehčující okolnost (str. 30 odst. 3 prvostupňového rozhodnutí). Zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou při stanovení výše sankce hodnoceno nebylo.

[49] Pro úplnost NSS podotýká, že nepřičítal-li žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) při stanovení výše sankce stěžovateli k tíži závažnější formu zavinění (úmysl či vědomá nedbalost) není ani třeba trvat na podrobnějším odůvodnění kvalifikace zavinění stěžovatele ve vztahu k výši sankce (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 - 42 či ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37). Také tato námitka je proto nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[50] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[51] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu